

meligt for en enkelt Mand eller Kvinde at lære hvert enkelt Barns Karakter at kende, saa at en saadan Mand eller Kvinde forstaar, hvorledes disse Børn skal behandles. Naar der derfor her i Tinget og ogsaa udenfor Tinget Gang paa Gang er blevet fremsat Klager over Ledere af Opdragelsesanstalter — og mangen Gang sikkert med Rette —, er jeg tilbøjelig til at tro, at det noget kommer af, at disse Mennesker har en næsten uløselig Opgave, fordi de har alt for mange Børn at tage sig af. Jeg tror derfor, at hvis man efterhaanden mere og mere kunde komme over til at anbringe Børnene i private Plejehjem, vilde det være et stort Fremskridt.

Ønsket om en saadan Forandring skulde imidlertid vedlægges med klingende Mønt, og jeg synes, at Staten, naar et Barn mister sin Fader, kunde betale Halvparten af det, som Forsorgen for dette Barn koster Moderen, medens Kommunerne betalte den anden Halvpart. Og saaledes kunde man ogsaa gøre, naar begge Barnets Forældre døde, og det derfor skulde anbringes i privat Pleje. Jeg synes ligeledes, det var rigtigt at komme bort fra den Ordning, vi nu har, at en Kommune, naar den anbringer et Barn paa et Børnehjem, finder det rimeligt at betale 350 Kr. om Aaret for et saadant Barn — saa kommer jo dertil et Statstilskud af et lignende Beløb —, medens den, naar den anbringer Barnet i privat Pleje, finder 125—150 Kr. særdeles passende, da det skal være paa et Sted, hvor Barnet kan gøre Nytte for Resten af Pengene. Nu mener jeg ikke, at disse Børn ikke ligesom andre Børn har godt at af blive sat i Virksomhed, men jeg mener dog, at naar man finder at kunne betale 350 Kr. for at faa et Barn anbragt paa et Børnehjem, maa man ogsaa kunne betale dette Beløb for at faa det anbragt i et godt privat Plejehjem. Hvis man vilde det, tror jeg, det kunde lykkes at finde saadanne Plejehjem. Jeg kender en Kommune, hvor man ude paa Landet i Nærheden har et Plejehjem for forældreløse Børn. Der er der en enkelt Kone, som har 3—4 Børn i forskellige Aldre i Pleje, og hendes Hjem former sig som et virkeligt Hjem for Børnene. Hvis en saadan Kone kunde faa det samme, som en Børnehjemsforstander faar, 300 Kr.

pr. Barn, og hun havde, lad os sige, 3—4 Børn, vilde hun kunne skabe et Hjem for disse Børn. De vilde ikke faa det Særpræg, som Børn fra Børnehjem og Anstalter faar. Jeg indrømmer, at det vilde koste nogle Penge. Til at begynde med vilde det koste ikke saa faa Penge, men hvis vi fik denne Ordning, vilde vi efterhaanden spare en Del af Beløbene til Opdragelsesanstalterne, thi saa vilde vi komme bort fra det, som nu er et Særpræg, nemlig at en forholdsvis stor Procentdel af de Børn, der har mistet deres Forældre, havner paa Opdragelsesanstalter og senere paa Straffeanstalterne.

Jeg vilde derfor ønske, at man understøttede Plejehjemsforeningerne noget mere end hidtil og derved satte dem i Stand til at betale mere til de private Plejehjem for de Børn, som anbringes der, naar det lykkes at finde gode Plejehjem til Børnene. Men jeg har desuden et Sted, hvor jeg tror, der kunde spares, saa at man kunde indvinde nogle af de Penge, der bruges. Man maa nemlig ikke tro, at de Børn, der findes paa Statens Opdragelsesanstalter, er de dyreste Børn, der findes paa Finansloven. Jeg fremdrog det i Fjor og vil nævne det i Aar, at naar det koster 1,000 Kr. om Aaret at have en Dreng anbragt paa en Statsopdragelsesanstalt, er der dog nogle endnu dyrere Drengene paa Finansloven, og det er dem, der findes under Kultusministeriet, og som er anbragte paa en Opdragelsesanstalt, der hedder Sorø Akademi. Der staar, det er en Opdragelsesanstalt; derfor bruger jeg dette Ord. Det er ikke mig, der har opfundet Ordet, det staar i Statutterne, og man behøver ikke at forbinde noget slemt med, at det er en Opdragelsesanstalt, det er en meget god Ting at faa Børnene godt opdraget. Paa Sorø Akademi er Forholdet imidlertid dette, at paa den Del af Virksomheden, som omfatter selve Opdragelsesanstalten, har man 104 Dreng, og det koster Staten 135,000 Kr. om Aaret for disse 104. Det bliver 1,300 Kr. for hver Dreng, der opdrages paa Sorø Akademi. Jeg nævnede det i Fjor og gjorde Rede for, hvorledes Finansloven viser, at det i Virkeligheden er Udgiften. Naar saa det var en Mønsteropdragelse, og det var det hele, kunde jeg endda til Nød forstaa det